

Arrest

nr. 301 223 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: dhr. X en mevr. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen ben je Rom en heb je de Kosovaarse nationaliteit. Je werd geboren in Podgorica (Montenegro). Je bent momenteel zestien jaar oud en aldus minderjarig. Je vader, D., B. (...) (O.V. (...)), is afkomstig uit Kosovo en je moeder, G. H. (...) (O.V. (...)), is Bulgaarse. Je woonde steeds bij je ouders.

Je hebt twee oudere zussen, R. (...) (O.V. (...), geboren in Catania, Italië) en E. (...), en een jongere broer K. (...) (beiden geboren in Montenegro). Toen je een jaar oud was verhuisden jullie naar Italië, en zes maanden later naar België.

Op 15 april 2009 dienden je ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in in België dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je stond toen op de bijlage van je moeder. Je vader verklaarde toen sinds het gewapende conflict in Kosovo in het barakkenkamp, Konik I, in Podgorica (Montenegro) te hebben verbleven. Rond zijn veertiende, ongeveer in 2001, ontmoette hij jouw moeder, met wie hij vier kinderen kreeg. Zij woonden in Kosovo. Omdat de Roma tijdens de oorlog de kant van de Serviërs hadden gekozen, waren de Albanezen uit op wraak tegen hen. Jouw ouders werden zwaar geslagen in Kosovo bij een inval in hun huis. Jouw moeder werd ook verkracht. Uit vrees voor hun leven trokken jouw ouders met hun kinderen weg uit Kosovo. Omdat er geen geloof werd gehecht aan hun asielrelaas en jouw ouders geen zicht boden op hun werkelijke achtergrond en reële (verblijfs)situatie voor jullie komst naar België, nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 5 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 29 november 2010. Op 28 september 2011, 8 december 2011 en 27 februari 2013 dienden jouw ouders respectievelijk een tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming in, die telkens onontvankelijk werden verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Je stond telkens op de bijlage van je moeder. Na deze verzoeken, zo verklaarden jouw ouders, trok jouw gezin terug naar Kosovo om via omzwervingen in Europa op 6 september 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Wederom stond je op de bijlage van jouw moeder. Na jullie terugkeer naar Kosovo werd je vader meermaals gearresteerd door de politie en op een dag stormden ook enkele Albanezen jullie huis binnen. Jouw ouders werden toen hard aangepakt. Jouw moeder werd verkracht en uiteindelijk zelfs in brand gestoken door de Albanezen die een fles benzine over haar voeten en benen uitgoten. Je vader kon de brand blussen met water. Jullie hadden ook problemen op school. Uit vrees voor jullie leven verliet jouw gezin opnieuw Kosovo. Het vijfde verzoek van jouw ouders werd op 16 januari 2019 door het Commissariaat-generaal geweigerd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 24 mei 2019. Op 11 augustus 2021 diende jouw vader een zesde verzoek in, dat op 17 januari 2022 werd afgesloten met een afstand van asielaanvraag door de DVZ. Je stond op de bijlage van je vader. Op 14 juni 2022 diende jouw vader zijn zevende en jouw moeder haar zesde verzoek in. Ook nu stond je vermeld op de bijlage van je vader. Je vader stelde toen dat zijn vader soldaat was bij de oorlog. Je zus R. (...) was inmiddels meerderjarig geworden en diende haar eerste verzoek in eigen naam in. Het zesde verzoek van je moeder en het zevende verzoek van je vader werden op 18 oktober 2022 niet-ontvankelijk verklaard. Ze dienden tegen deze beslissing geen beroep in. De beslissing in het kader van het zevende verzoek van jouw vader is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 5 december 2022 diende jij, als begeleide minderjarige, een eerste verzoek om internationale bescherming in. Je kan niet naar Kosovo gaan omdat je vader en grootvader met de Albanezen meevochten in de oorlog en de Serviërs je zouden slaan. Je wilt verder niet naar Kosovo terug omdat je in België bent opgegroeid. Noch jij, noch je ouders hebben ooit stappen ondernomen om voor jou identiteitsdocumenten te bekomen. Je legde geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, je begripsvermogen, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Voorts bepaalt artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel

57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissarisgeneraal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van het zevende verzoek van jouw vader, waar je op de bijlage staat vermeld, oordeelde dat er geen nood was aan internationale bescherming. Meer specifiek werd opgemerkt dat jouw vader ten aanzien van zijn vijfde verzoek (waarvan het arrest van de RVV ook gold voor het verzoek van jouw moeder, bij wie je toen op de bijlage stond) geen element had aangebracht in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De beslissing genomen in het kader van het zevende verzoek van jouw vader is definitief.

In het kader van jouw verzoek haal je verder aan problemen te vrezen met Serviërs in Kosovo omdat jouw vader hen met Albanen bestreed tijdens het gewapende conflict (CGVS, p. 5-6). Je erkent evenwel dat je in geval van problemen in Kosovo naar de politie kan gaan (CGVS, p. 6). In dit verband kan volledigheidshalve, zoals reeds werd opgemerkt in het vijfde verzoek van jouw ouders, verwezen worden naar informatie (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse Politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. Dit wordt verder gestimuleerd doordat de KP het voorbije decennium tevens bijzonder proactief is geweest in het creëren en onderhouden van lokale samenwerkingsverbanden met alle verschillende gemeenschappen en minderheden (community policing-strategie). De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo (Police Inspectorate Kosovo, PIK) en de Ombudsdienst (Ombudsperson Institution Kosovo, OIK). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/ of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Naast de KP en internationale politietroepen EULEX is KFOR (Kosovo Force) de derde binnenlandse veiligheidsdienst die bescherming biedt aan burgers en dit in de rol van third responder. Met de aanneming van een Rule of Law Strategy for 2021-2026 en een bijhorend actieplan werd een belangrijke stap gezet in de versterking van het gerecht. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Waar je vervolgens stelt dat je niet naar Kosovo wil terugkeren omdat je in België bent opgegroeid en hier je leven leidt (CGVS, p. 6), moet opgemerkt worden dat dergelijke motieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Dat je (nog) niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt is tot slot evenmin afdoende om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Je kon immers geen redenen opgeven waaruit

moet blijken dat je mits het stellen van de nodige administratieve stappen dergelijke documenten niet zou kunnen krijgen (CGVS, p. 6).

Rekening houdend met wat voorafgaat blijkt aldus dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/1, § 4 en 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het beoordelen of verzoekende partij als minderjarige vreemdeling eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarover een definitieve beslissing werd genomen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing *an sich* niet aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “*de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.*”

De Raad bemerkt dat de ouders van verzoekende partij op 15 april 2009 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partij als vergezellende minderjarige werd ingediend. Inzake het verzoek van haar ouders werd op 5 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen bij de arresten nr. 51 788 en 51 789 van 29 november 2010, waartegen geen cassatieberoep werd ingesteld. Op 28 september 2011, 8 december 2011 en 27 februari 2013 dienden haar ouders respectievelijk een tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming in, die telkens onontvankelijk werden verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 6 september 2018 dienden haar ouders een vijfde verzoek in, waaromtrent de commissaris-generaal op 15 januari 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 24 mei 2019 bij arrest nr. 221 745. Op 11 augustus 2021 diende haar vader een zesde verzoek in, dat op 17 januari 2022 werd afgesloten met een afstand van asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14 juni 2022 dienden haar vader en moeder respectievelijk een zevende en zesde verzoek in, die op 18 oktober 2022 niet-ontvankelijk werden verklaard door de commissaris-generaal. Haar ouders dienden geen beroep in tegen deze beslissing. Deze beslissing is bijgevolg een definitieve beslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat volgt, is de Raad van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat door verzoekende partij geen eigen feiten worden aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat inzake de door verzoekende partij aangehaalde vrees om bij terugkeer naar Kosovo problemen te zullen kennen met Serviërs omdat haar vader tijdens de oorlog aan de kant van de Albanezen heeft gevochten (notities CGVS, p. 5-6) in de bestreden beslissing terecht op het volgende wordt gewezen: *“In het kader van jouw verzoek haal je verder aan problemen te vrezen met Serviërs in Kosovo omdat jouw vader hen met Albanezen bestreed tijdens het gewapende conflict (CGVS, p. 5-6). Je erkent evenwel dat je in geval van problemen in Kosovo naar de politie kan gaan (CGVS, p. 6). In dit verband kan volledigheidshalve, zoals reeds werd opgemerkt in het vijfde verzoek van jouw ouders, verwezen worden naar informatie (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse Politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. Dit wordt verder gestimuleerd doordat de KP het voorbije decennium tevens bijzonder proactief is geweest in het creëren en onderhouden van lokale samenwerkingsverbanden met alle verschillende gemeenschappen en minderheden (community policing-strategie). De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo (Police Inspectorate Kosovo, PIK) en de Ombudsdienst (Ombudsperson Institution Kosovo, OIK). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/ of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Naast de KP en internationale politietroepen EULEX is KFOR (Kosovo Force) de derde binnenlandse veiligheidsdienst die bescherming biedt aan burgers en dit in de rol van third responder. Met de aanneming van een Rule of Law Strategy for 2021-2026 en een bijhorend actieplan werd een belangrijke stap gezet in de versterking van het gerecht. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale*

en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.”

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangehaald die hierop een ander licht werpen.

2.2.6. Voorts verklaart verzoekende partij nog dat zij niet naar Kosovo wil terugkeren omdat zij in België is opgegroeid en hier haar leven leidt (notities CGVS, p. 6). In haar verzoekschrift benadrukt zij geen enkele band met Kosovo te hebben en er geen toekomstperspectief te hebben. Dit geldt volgens haar des te meer nu zij Roma is en Roma in Kosovo ernstig worden gediscrimineerd. Ter staving citeert zij desbetreffend algemene informatie omtrent de situatie van Roma in Kosovo.

De Raad duidt er evenwel op dat het loutere gegeven dat verzoekende partij geen enkele band heeft met Kosovo en meent er geen toekomstperspectief te hebben niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wat betreft eventuele moeilijkheden die zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zou kunnen ervaren inzake studeren en werk vinden, moet worden opgemerkt dat deze problemen van sociaal-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin toont zij aan dat deze problemen het gevolg zijn van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook een loutere verwijzing naar haar Roma-origine en de algemene situatie in Kosovo voor Roma kan niet beschouwd worden als een eigen feit dat een apart verzoek rechtvaardigt. In het kader van het vijfde verzoek van haar ouders werd aangaande de algemene situatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo immers reeds opgemerkt dat uit de beschikbare informatie naar voren kwam dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, en dat om dezelfde reden er ook geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit de door verzoekende partij geciteerde informatie blijkt evenmin dat er in Kosovo sprake is van een systematische vervolging van Roma. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Roma in Kosovo volstaat dan ook geenszins om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.2.7. Wat betreft haar verklaring geen Kosovaarse identiteitsdocumenten te hebben, bemerkt de Raad voorts, in navolging van de commissaris-generaal, dat het loutere gegeven dat verzoekende partij (nog) niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Immers haalt zij geen overtuigende redenen aan waaruit moet blijken dat zij mits het stellen van de nodige administratieve stappen dergelijke documenten niet zou kunnen krijgen. Waar zij in haar verzoekschrift desbetreffend aanvoert dat ook haar vader niet beschikt over Kosovaarse identiteitsdocumenten en niet in staat is om verblijfsdocumenten voor verzoekende partij en zichzelf te bekomen aangezien hij in Kosovo nog steeds vreest voor zijn leven, onderstreept de Raad dat in het kader van de verzoeken van haar vader reeds werd vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan diens beweerde problemen in Kosovo. Uit niets blijkt dan ook dat de vader van verzoekende partij niet in staat zou zijn om de nodige administratieve stappen te stellen om deze documenten te bekomen voor zichzelf en verzoekende partij. Het gegeven dat zij niet beschikt over Kosovaarse identiteitsdocumenten, kan derhalve evenmin worden beschouwd als een eigen feit dat een apart verzoek rechtvaardigt.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te ontkennen dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft (zie verzoekschrift, p. 9), duidt de Raad er nog op dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek zelf verklaarde dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft (zie verklaring DVZ, vragen 6 en 10). Het is dan ook geenszins ernstig dat zij dit thans ontkent, zonder hierbij de minste duiding te geven. Bovendien geeft zij ook in de hoofding van haar verzoekschrift en in de samenvatting van de “*feiten en voorgaanden*” aan dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft (zie verzoekschrift, p. 1 en 2). Het plots ontkennen van de eerder door haar voorgehouden Kosovaarse nationaliteit, zonder meer, is geenszins van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij in het kader van haar verzoek geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht wordt besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet nog benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het beoordelen of verzoekende partij als minderjarige vreemdeling eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarover een definitieve beslissing werd genomen, en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 21 april 2023 gehoord in aanwezigheid van haar advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 21 april 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Rom en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT